

AZ IDŐ TENYERÉN

*Akik várandós virágok választ hordozzák,
Olyan az életem: törekeny szírom-gondosság.
Kinyílt kelyhükből áldozati füst száll: tömény
tömjénfüst lenget fényeket és árnyakat fölém.
Tövisnek születtem az Idő tenyerén, ősze
vagyok minden vágynak, elfonnyadt, lángtalan rózse.
Ha avar lehetnék, vagy sziveknek alom, mélység
a csillagnak, s titkokat fejtő hetedik érzék!*

A VARÁZSLÓ ÁLMA

Csáth Gézához

*Vetkőző fákkal surrantál be hozzám,
egy régi ősznek illatával jöttél,
imbolygó árnyék, halkabban a csöndnél,
s egy más világból üzenetet hoztál.*

*A sírodon csak szájalom-borostyán,
mert életed és műved érdes öntvény.
Halálos seb az önvád és az önkény.
Most elboronghatsz Schmith és Eszti sorsán.*

*Mint pince mélyén odvas farakás, csak
korhadtál és a sírhelyedet ástad,
hogy álmodhassad délutáni álmod.*

*Varázsló voltál, elvarázsolt lélek,
de újjászülettek átkos szenvedélyek,
akár az ész az esztelen világot.*

ENGESZTELŐDÉS

I.

*Elek a csömör ércsúlya alatt.
Az izzó harag
pernyéje hull rám,
ha feltörsz belőlem, mint a vulkán.*

*Nem undorodom, bár fojt a szenny még.
Miért is lennék
megvetett, álnok,
elűzött vádló vádlott?*

*Óv még a látszat. Ha majd az önvád
hiúzként tör rád,
légy változatlan,
hogy újjászülethess száz alakban.*

*Kötés, oldódás az élet. Feledd,
mi történt veled,
s oldódj föl bennem,
mint hullámban a tenger.*

II.

*Kihánylak, mint salakot a fűtő.
Tegnap még űző
és üldözött vad,
ma már csak félszeg őz vagy.*

*Elmentél: elpusztulsz, mint a lárva.
Önmagam árnya
ugyan, de innét
eljutok az árnyaltanig ismét.*

*Sérelem szüntén engesztelődöm.
Sejtett verőkön,
viharok múltán
elporlasz, mint a hullám.*